

Hồi 578

Chung cực khảo nghiệm

“**T**hiên Thiên! Thiên Thiên!”.
“Yến lang!”.

Yến Phi từ trong không gian tâm linh kỳ dị cất tiếng hỏi: “Thiên Thiên đang ở đâu?”.

Kỷ Thiên Thiên trả lời: “Muội đang ngồi trên lưng ngựa, có Tiểu Thi bên cạnh, đang ở bờ nam Tang Can hà, có thể trông thấy từ xa trận địa của huynh đệ Thác Bạt Khuê của chàng. Yến lang à! Có chuyện gì xảy ra thế? Sơn trại bốc cháy, Yến nhân ai nấy đều cực kỳ hoảng hốt, Mộ Dung Thùy cũng phải phóng ngựa trở lại Liệp Lĩnh, muội chưa từng thấy hấn có vẻ mặt thế bao giờ, hấn hoảng sợ rồi”.

Yến Phi hỏi: “Bên cạnh nàng còn có ai?”.

Kỷ Thiên Thiên đáp: “Ngoài Phong Nương còn có hơn mười nữ binh và nhiều Yến tộc chiến sĩ, bọn họ hấn đều thuộc hệ thống thân binh của Mộ Dung Thùy, toàn là tinh binh, trong đó có mấy người còn là cao thủ”.

Yến Phi nói: “Thiên Thiên đừng sợ, lửa trên sơn trại là do bọn ta phóng lên, mục đích là để đốt cháy lương thảo của Mộ Dung Thùy. Bây giờ thành công rồi, lương thực còn lại không đủ duy trì để Mộ Dung Thùy trở về Trung Sơn, khiến hấn lâm vào tuyệt cảnh, chỉ còn một lựa chọn là đem bọn nàng trao đổi lấy rút lui an toàn”.

Niềm vui của Kỷ Thiên Thiên như thủy triều trào dâng cả sang không gian tinh thần của Yến Phi, khẽ hô: “Yến lang à!”.

Yến Phi tiếp tục: “Thiên Thiên không phải lo Mộ Dung Thùy phát tác thú tính nữa, trong tình hình này hấn không dám làm thương tổn nàng, bởi nàng đã trở thành vốn liếng duy nhất để đàm phán, mất nàng là chuyện hấn không dám đương nổi”.

Kỷ Thiên Thiên đáp: “Minh bạch rồi! Muội sẽ lấy cái chết uy hiếp khiến Mộ Dung Thùy không dám lơ mãng”.

Yến Phi nói: “Thiên Thiên chỉ cần nhẫn nại hai ngày đợi Hoang nhân bọn ta đến nơi là mọi chuyện có thể tiến hành theo kế hoạch. Không chừng chỉ cần trăm xe lương đã có thể bức Mộ Dung Thùy trao trả nàng rồi. Ta phải đi đây!”.

Kỷ Thiên Thiên hoan hỉ nói: “Yến lang trân trọng! Muội và Tiểu Thi biết phải tự lo thế nào”.

Yến Phi mở to mắt, cảnh tượng sơn trại lọt vào tầm mắt, phần lớn phòng xá trong trại đều bị vạ lây, cả ngọn núi chìm ngập trong đám khói dày đặc, thế lửa mãnh liệt không sức gì cản nổi.

Thanh âm Hương Vũ Điền vang bên tai: “Bại thế của Mộ Dung Thùy đã thành, sĩ khí lại càng bị đả kích trầm trọng, dù hấn có ba đầu sáu tay cũng không đủ sức đảo ngược tình thế”.

Yến Phi chân thành nói: “Đa tạ ngài!”.

Hương Vũ Điền đặt tay lên vai chàng, khẽ mỉm cười: “Ít nhất có một nửa là ta vì mạng sống của mình, bởi ta từng hứa với mọi người sẽ không rút lui trước khi cứu được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên! Ha”.

Yến Phi cười: “Đi thôi chứ?”.

Hai người rời khỏi đỉnh núi, ánh bình minh vừa xuất hiện ở chân trời phía đông.

oOo

Thác Bạt Khuê đứng trên đỉnh đồi nét mặt cổ quái nhìn Liệp Lĩnh ở phía xa xa khói đen bốc lên nghi ngút. Bên hấn đám Sở Vô Hạ, Trương Tôn Tung, Trương tôn Phổ Lạc và các thân binh ai nấy để lộ vẻ nghi hoặc, ngược lại chẳng ai để ý đến doanh trại Yên nhân được xây dựng giáp sông cách bọn họ chỉ năm dặm.

Trương tôn Phổ Lạc nói: “Có lẽ Mộ Dung Thùy ra lệnh đốt trại để tránh thủ hạ vì có đường lui mà giẫm dấu chí, đây là kế ‘phá phủ trầm chu’”.¹

Trương Tôn Tung lắc đầu: “Lương thảo đủ dùng cho sáu bảy vạn người trong một thời gian dài đâu để di chuyển theo đường núi gập ghềnh tới Nhật Xuất nguyên trong vòng nửa ngày một đêm. Phía Mộ Dung Thùy nhất định xảy ra sự cố nghiêm trọng rồi”.

Trương tôn Phổ Lạc nói: “Trời ảm ứt thế này, tuyệt không phải là do hỏa hoạn, trừ phi... Ai! Nhưng làm sao có thể?”.

¹ Đập nổi chìm thuyền tỏ ý quyết tử.

Thác Bạt Khuê liếc nhìn Sở Vô Hạ bên cạnh, thầm nghĩ khi có mặt thủ hạ đại tướng, Sở Vô Hạ biết điều không nói một lời, an phận thủ thường, hiểu biết tình đời như vậy quả thật khó kiếm.

Lạnh lùng nói: "Chuyện không thể xảy ra đã xảy ra".

Trưởng Tôn Tung ngạc nhiên: "Ai mà có thể phóng hỏa đốt cháy lương thảo của Yên binh khi bọn họ canh phòng nghiêm mật như thế?".

Thác Bạt Khuê ung dung đáp: "Yến Phi cộng thêm Hướng Vũ Điền có thể sáng tạo bất cứ kỳ tích gì".

Nói chưa dứt lời, Yến Phi hiện thân ở sườn đồi bên phải, chớp mắt đã tới trước mặt mọi người.

Thân hình lực lưỡng của Thác Bạt Khuê chấn động nhìn Yến Phi: "Huỳnh đệ! Là các người làm phải không?".

Trưởng Tôn Tung và Trưởng tôn Phổ Lạc vội lui lại để Yến Phi tới trước mặt Thác Bạt Khuê. Yến Phi gật đầu: "Bọn ta ít nhất đốt mất của Mộ Dung Thùy một nửa số lương thực, thêm vào tổn thất của Long Thành binh đoàn, cho dù Mộ Dung Thùy dè xèn cũng khó cự được mười ngày, dù hấn lập tức lui binh thì cũng không đủ lương về đến Trung Sơn".

Thác Bạt Khuê hai mắt sáng rực, nói: "Không đủ ba, bốn ngày chuẩn bị đừng mong rút quân nổi, huống hồ ta còn khiến cho hấn muốn lui không được, tiến thoái lưỡng nan".

Trưởng Tôn Tung nói: "Nếu Mộ Dung Thùy lập tức sai người phi báo với Trung Sơn, lại giả thiết Mộ Dung Bảo ở Trung Sơn trong vài ngày tập hợp đủ số lượng lớn lương thực, nhưng không có hai chục ngày cũng đừng mong chuyển được tới Nhật Xuất nguyên. Hiện tại có thể nói Mộ Dung Thùy rơi vào tuyệt cảnh, chúng ta có cơ đại thắng rồi".

Yến Phi lắc đầu: "Mộ Dung Thùy sẽ không lui binh, bởi trong tay hấn còn có thứ để trông cậy, không phải hoàn toàn bại thế".

Thác Bạt Khuê thở dài hỏi: "Hướng Vũ Điền đâu rồi?".

Yến Phi đáp: "Hấn đi thông báo cho Hoang nhân, nói bọn họ tiến quân đến phía nam doanh trại Yên nhân bày trận dựng doanh tạo thế mũi nhọn với bọn ta, khống chế Mộ Dung Thùy".

Thác Bạt Khuê nhíu mày: "Như vậy tựa hồ khác với kế hoạch ban đầu của chúng ta".

Yến Phi bình tĩnh nói: "Ta có mấy lời muốn nói riêng với người".

Thác Bạt Khuê lộ vẻ khổ sở, nói: "Các người lui hết xuống chân đồi".

Trưởng Tôn Tung và Trưởng tôn Phổ Lạc đưa mắt nhìn nhau dẫn mọi người đi xuống, đám thân binh vội vã theo sau, Sở Vô Hạ khẽ vuốt ve lưng bàn tay Thác Bạt Khuê rồi mới bỏ đi, trong một thoáng mọi người kéo đi sạch, trên đồi chỉ còn lại Thác Bạt Khuê và Yến Phi.

Thác Bạt Khuê thở dài nói: "Nói đi, người anh em tốt của ta!".

Yến Phi điềm đạm nói: "Hôm qua khi ngươi đồng ý ta khiêu chiến Mộ Dung Thùy, trong lòng ngươi không nghĩ là được, đúng không?".

Thác Bạt Khuê gượng cười: "Lúc đó trong đầu ta nghĩ gì đâu có quan trọng gì, quan trọng nhất là ta chịu ủng hộ ngươi. Yến Phi chung quy vẫn là Yến Phi, chuyện không thể làm được cuối cùng lại biến thành hiện thực. Trước đây nếu Mộ Dung Thùy tiếp nhận lời thách đấu của ngươi thì hẳn quá ngu xuẩn, nhưng bây giờ đây chính là cơ hội duy nhất của hân, bởi có quan hệ đến sinh tử tồn vong của Mộ Dung Tiên Ti tộc của hân. Trong lòng ngươi có gì nói hết ra đi".

Yến Phi nói: "Ta muốn đưa ra cho Mộ Dung Thùy một yêu cầu khiến hân không thể cự tuyệt được, đó là lấy sự an toàn rút lui của hân đổi lấy Thiên Thiên và Tiểu Thi".

Thác Bạt Khuê rầu rĩ nói: "Như vậy không được rồi, ngươi giao cho hân đủ lương thực, hân rất có khả năng lật lọng không thả ngươi. Trong tình huống này không có khả năng điều đình, căn bản không ổn".

Yến Phi nói: "Trước tiên không bàn đến chuyện ổn hay không ổn, hãy cho ta biết ngươi có chịu hy sinh như thế không?".

Thác Bạt Khuê khổ sở: "Ngươi không hiểu ta".

Yến Phi bình tĩnh: "Sai rồi! Ta hiểu ngươi hơn ai hết".

Thác Bạt Khuê ngược mắt nhìn, hai mắt lộ vẻ phẫn khải, lắc đầu: "Ta hoàn toàn không đồng ý lời ngươi. Ngươi hiểu ta cái gì chứ? Hoặc giả đúng là ngươi hiểu ta hơn bất kỳ người nào, nhưng ngươi có nghĩ giữa người với người hiểu biết lẫn nhau vẫn có những giới hạn khá lớn không? Mỗi người chúng ta đều cô độc, đều là một cá thể bị tách rời. Khi ở Tham Hợp pha ta hạ lệnh chôn sống hàng binh, ngươi có hiểu được cảm thụ trong lòng ta không? Đó là thứ tâm tình mà Yến Phi ngươi không cách gì hiểu được. Vào thời điểm ấy ta cảm thấy mình tuyệt đối cô lập, nhưng ta biết mình không còn cách nào khác, chỉ làm như vậy mới có thể đánh bại Mộ Dung Thùy, nếu ta không làm thế, ngày sau bị chôn sống sẽ là tộc nhân của ta. Ta không vì bản thân mà vì Thác Bạt tộc, mà bao nhiêu hậu quả tai hại sẽ do một mình ta chịu đựng. Ngươi biết nỗi kinh hoàng và đau khổ trong lòng ta không? Ngươi có biết ta sợ phải đi ngủ không? Trong đêm sâu không người, ta kinh hoàng tỉnh dậy từ cơn ác mộng,

nhưng tất cả chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng. Ta rất muốn có thể giống như người ở Biên Hoang Tập uống rượu say sưa một mình, nhưng lại phải khổ sở khắc chế, có ai nguyện ý bán mạng cho một tên quỷ say sưa túy lúy không? Yến Phi! Cho ta hay người có hiểu ta không?”.

Yến Phi không biết nói gì.

Ánh mắt Thác Bạt Khuê dịu đi, cười thâm nói: “Cơ hội cả đời ta trông đợi cuối cùng đã đến. Nói thực dù là binh lực như nhau nếu ta chính diện đối địch với Mộ Dung Thùy ta vẫn thua nhiều thắng ít, về mặt này tự ta biết rõ, chỉ có trong tình trạng không bình đẳng ta mới có thể đánh bại hắn. Vậy mà chính khi tình trạng này xuất hiện người lại buộc ta bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở, người hiểu rõ mâu thuẫn và đau khổ trong lòng ta chứ?”.

Yến Phi chán nản nói: “Ta còn nói gì được đây?”.

Thác Bạt Khuê ngẩng đầu hú lên thống thiết, tựa như muốn xả hết phần hận trong lòng, sau đó mau chóng hồi phục bình tĩnh, mỉm cười: “Huỳnh đệ! Ta nói như vậy không phải để xúc phạm người, mà chỉ hy vọng người minh bạch cảm giác của ta. Ha! Nói ra rồi dễ chịu hơn nhiều. Cho người biết quyết định của ta nhé? Chỉ cần đoạt được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên từ trong tay Mộ Dung Thùy, ta sẵn lòng trả bất cứ giá nào, hy sinh bất cứ thứ gì, chỉ có một điều kiện”.

Yến Phi vốn đã tuyệt vọng, nghe nói vậy hết sức ngạc nhiên: “Điều kiện gì?”.

Thác Bạt Khuê hoan hỉ nói: “Trước khi nói ra điều kiện, trước tiên ta muốn nói rõ vì sao ta chịu đáp ứng người. Lý do rất đơn giản, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng của người, nếu bỏ lỡ e rằng ôm hận cả đời, còn ta thì dù thả hổ về rừng, nhưng tương lai vị tất đã thua”.

Tiếp đó chăm chú nhìn Yến Phi, cười nói: “Nói cho cùng ta còn trẻ hơn Mộ Dung Thùy nhiều, thời gian đứng về phía ta”.

Yến Phi ngậm thở dài. Thác Bạt Khuê trách mình không hiểu hắn, hoặc giả là mình không có cách nào hoàn toàn hiểu rõ hắn, lại cũng hoặc giả là giữa người với người vĩnh viễn không thể hiểu hết đối phương, chính Thác Bạt Khuê cũng không minh bạch tâm lý chàng.

Từ khi nắm được bí mật Tiên môn, Yến Phi đã có cách nhìn rất khác về cuộc đời, ở nhân thế này tuy chàng chỉ là khách qua đường, nhưng tình yêu của chàng với Kỷ Thiên Thiên lại là vĩnh hằng, để có thể dắt tay nhau tiến vào Động thiên phúc địa, chàng sẵn sàng trả bất cứ giá nào, kể cả dẫn thân vào cuộc chiến tranh chàng căm ghét nhất, cũng như Thác Bạt Khuê vì hưng suy tồn vong của Thác Bạt tộc mà hy sinh tất cả, đó cũng là mâu thuẫn căn bản nhất giữa hai người.

Nếu có thể lựa chọn, tuyệt đối chàng không muốn để Thác Bạt Khuê bỏ lỡ cơ hội mong chờ bấy nay.

Thác Bạt Khuê tiếp tục: “Điều kiện của ta là ngươi phải công nhiên thách đấu với Mộ Dung Thùy, trước mặt thiên quân vạn mã đánh bại hắn, hạ cái chiêu bài Bắc phương đệ nhất nhân của hắn xuống”.

Yến Phi hiểu rõ, cũng cảm thấy điều kiện này của Thác Bạt Khuê chàng có thể tiếp thụ được, mà lại là biện pháp vẹn cả đôi bề. Đương nhiên đó cũng là một ván bài, cuộc rằng Yến Phi có thể trong tình huống có điều cố kỵ đã bại Mộ Dung Thùy một cách ngoạn mục.

Gật đầu: “Sẽ làm như ngươi nói”.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Ngươi có chắc trong điều kiện không hại đến tính mệnh hắn đánh bại hắn không?”.

Yến Phi đáp: “Ta sẽ cố hết sức”.

Thác Bạt Khuê trầm giọng: “Khi cần thiết thì hại tính mạng hắn vẫn hơn là để hắn đánh bại ngươi”.

Yến Phi gật đầu: “Ta hiểu”.

Thác Bạt Khuê cười nói: “Ta yên tâm rồi, đợi huynh đệ Hoang nhân của ngươi tới, Mộ Dung Thùy bại cục đã thành, chúng ta sẽ hạ chiến thư với hắn, nói rõ muốn hắn trước mặt hai phe đối trận tiến hành quyết đấu, nếu hắn thắng, chúng ta sẽ lập tức dâng lên trăm xe lương đầy, từ nay ngươi sẽ không hỏi đến chuyện Kỷ Thiên Thiên nữa, ta thì lập tức dẫn quân về Thịnh Lạc, trong đời ta sẽ không bước vào Trường Thành nửa bước”.

Yến Phi chấn động nói: “Tiểu Khuê!”.

Thác Bạt Khuê nói: “Đề nghị của bọn ta ắt phải khiến Mộ Dung Thùy không thể cự tuyệt. Giả thiết người thắng là ngươi, Mộ Dung Thùy phải thả chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên ra, còn chúng ta vẫn tặng hắn trăm cỗ xe lương để hắn khỏi lo thiếu lương. Ta và Mộ Dung Thùy trước mặt mọi người lập lời thề để không ai dám thất tín với thiên hạ”.

Yến Phi thở dài.

Thác Bạt Khuê nhíu mày: “Chẳng phải ta đã nói đúng điều ngươi muốn hay sao? Vì sao vẫn bộ dạng đầy lo lắng như thế?”.

Yến Phi gượng cười: “Ta đang lo sợ”.

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên: “Sợ cái gì?”.

Yến Phi nhìn vào mắt hắn đáp: “Ta sợ ngươi lừa ta”.

Thác Bạt Khuê thất thanh: “Lừa ngươi?”.

Yến Phi nét mặt ngưng trọng chậm rãi trả lời: “Lúc ta đánh bại Mộ Dung Thùy chính là lúc Yên quân yếu nhất, nếu ngươi nắm được thời cơ xưa quân tấn công, rất nhiều khả năng đánh bại Yên nhân, ta chính là sợ ngươi không chịu bỏ qua cơ hội đó”.

Thác Bạt Khuê nhìn Yến Phi một lúc lâu, gật đầu: “Đúng là ngươi hiểu rõ ta hơn người khác, ta cũng không định giấu ngươi, đích xác ta có ý tưởng đó. Nhưng ngươi cứ yên tâm, ta đã sớm bỏ đi ý định này, bởi ta không muốn phải ân hận suốt đời và cảm thấy có lỗi với ngươi, không phải vì những việc ngươi đã làm cho ta mà vì ngươi là huynh đệ tốt của ta. Nếu Thác Bạt Khuê ta lừa dối ngươi, hãy để cho ta nước mất tộc tan, chết không an lành. Như vậy đủ chưa?”.

Yến Phi ngưng ngưng: “Coi như ta trách lầm ngươi”.

Thác Bạt Khuê lướt tới bên cạnh Yến Phi, đưa tay ôm lấy vai chàng trở về phía doanh trại Mộ Dung Thùy xa xa, buông dài một hơi thở nói: “Người anh em! Hạnh phúc tương lai của ngươi ở đó. Từ khi mẫu thân ngươi mất đi, ta luôn nghĩ trăm phương ngàn kế muốn ngươi vui vẻ lại, nhưng luôn không thành công. Hiện tại giải được duy nhất ở trước mắt, Thác Bạt Khuê lại tàn nhẫn đưa tay phá hoại tương lai của ngươi sao? Trong chuyện này ngươi có thể tuyệt đối tin nhiệm ta, sự tin nhiệm lẫn nhau giữa chúng ta chính là mấu chốt thành bại trong cuộc chiến này”.

Yến Phi lòng rất cảm động, chàng rất rõ tính cách Thác Bạt Khuê, tuy rằng rất nhiều chuyện hấn hành động bất kể thủ đoạn, nhưng tuyệt đối không mang tổn vong dân tộc ra mà thề, điều đó chứng minh thành ý của hấn.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Ngươi có nghĩ đến một tình huống không?”.

Yến Phi đáp: “Có phải là Mộ Dung Thùy không chịu ứng chiến, chỉ dùng Thiên Thiên và Tiểu Thi uy hiếp Hoang nhân lập tức lui binh không?”.

Thác Bạt Khuê bật cười: “Ta nghĩ đến tình huống khác, Mộ Dung Thùy hấn không ngu xuẩn như vậy, bởi trong tình hình thiếu lương, làm hại đến Thiên Thiên của ngươi khẳng định Mộ Dung Thùy chỉ còn đường chết. Ta nghĩ rằng Mộ Dung Thùy chịu đánh cuộc, nhưng không chịu thua, không chịu theo lời hứa trao trả Thiên Thiên và Tiểu Thi”.

Yến Phi nói: “Lúc đó chúng ta chẳng còn lựa chọn nào, đành toàn lực tiến công, cùng Mộ Dung Thùy quyết thắng sa trường”.

Thác Bạt Khuê trầm ngâm một thoáng, gượng cười: “Đó chính là tình huống ta sợ nhất. Binh lực Mộ Dung Thùy vẫn nhiều hơn, nếu hấn cố ý kích nộ dụ ta tấn công, quyền chủ

động nằm trong tay hấn, nếm đòn đau chính là chúng ta. Vì vậy cần chuẩn bị tâm lý, trong bất kỳ tình huống nào cũng phải nhẫn nại, nhẫn nại đến khi Mộ Dung Thùy cạn lương là sẽ thắng”.

Yến Phi biến sắc: “Nếu hấn xử quyết Thiên Thiên và Tiểu Thi thì sao?”.

Thác Bạt Khuê cười khở: “Người muốn báo thù cho họ nhất định phải cực kỳ nhẫn nại, đó là phương pháp duy nhất để đánh bại Mộ Dung Thùy, đòn đả độc đấu hấn không chắc là đối thủ của ngươi, nhưng trên sa trường không ai làm gì nổi hấn. Dù chúng ta có ý muốn liều mạng, nhưng thủy chung vẫn là tấm thân huyết nhục, chỉ cậy sức mạnh tất sẽ bại vong”.

Yến Phi rầu rĩ nói: “Hiểu rồi”.

Thác Bạt Khuê khẽ cười: “Tiểu Phi dù gì cũng chó nản lòng, chiến trường thiên biến vạn hóa, cơ hội không ngừng xuất hiện. Bằng Điệp Luyện Hoa của ngươi, cộng thêm Hường Vũ Điền, chỉ cần nắm được sơ hở nào đó của đối phương, không chừng lại có thể sáng tạo kỳ tích”.

Yến Phi trở lại bình tĩnh, gật đầu: “Ta sẽ tuyệt đối không để mất ý chí. Hường Vũ Điền đang chờ, ta phải đi đây”.

Thác Bạt Khuê buông chàng ra, nghiêm túc nói: “Ta sẽ dùng mọi lực lượng đoạt mỹ nhân từ tay Mộ Dung Thùy về cho ngươi”.

Yến Phi vỗ vai hấn, một mình bỏ đi.

- o O o -